

Arrest

nr. 201 314 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 december 2014 waarbij een aanvraag tot machtiging op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding voor de beide verzoekende partijen een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissing worden op 5 september 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

1.2. Bij brief gedateerd op 21 oktober 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 29 december 2014 de beslissing waarbij de aanvraag van 21 oktober 2014 zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 21.10.2014 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

- Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengenaquis dat hen werd betekend op 05.09.2013. Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengenaquis te bevindenvoor een periode van 3 jaar, met name tot 04.09.2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.*

Krachtens artikel 7, 1° alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3° alinea en §2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

- Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 07 dagen betekend op 05.09.2013.*

- Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten ze dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”*

1.4. Op 4 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“[...]

nationaliteit: Russische Federatie

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, §1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Motivatie:

Op 18 februari 2010 diende betrokkene een asielaanvraag in. Deze werd door het CGVS afgesloten met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd bevestigd door de RVV. Betrokkene diende vervolgens diverse aanvragen in tot machtiging van verblijf. Deze werden telkens afgesloten met een onontvankelijkheidsbeslissing. Op 05 september 2013 en op 6 mei 2014 werd aan een betrokkene een BVG betekend. Betrokkene heeft het verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen heden ruimschoots overschreden. Aangezien tot op

heden geen stappen werden ondernomen om terugkeer voor te bereiden, worden volgende preventieve maatregelen opgelegd.

Preventieve maatregelen (3)

In uitvoering van artikel 74/14, §2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd:

- Zich aanmelden als de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt, namelijk op datum van 12/02/2015... en van26/02/2015 bij het onthaal van de het opvangcentrum van Fedasil te Arendonk (Adres: Grens 77, 2370 ARENDONK).*

REDEN VAN DE BESLISSING:

In het kader van het Samenwerkingsprotocol tussen Fedasil en DVZ inzake het begeleidingstraject van families die worden opgevangen in toepassing van het Koninklijk Besluit van juni 2004, wordt uw begeleidingstraject opgestart op 28/01/2015.

In toepassing van dit protocol krijgt u nu dertig dagen tijd op uw terugkeer voor te bereiden. U kunt – zo u wenst beroep doen op de ondersteuningsprogramma's voor vrijwillige terugkeer, waarvoor u terecht kunt bij de sociale dienst van het opvangcentrum waar u verblijft of bij het terugkeerloket van Fedasil, Antwerpsesteenweg 57, 1000 Brussel (zie ook www.vrijwilligeterugkeer.be – www.retourvolontaire.be – www.voluntaryreturn.be). Bij de gesprekken in het opvangcentrum van Fedasil u de nodige bewijsstukken voor te leggen of informatie te bezorgen waaruit blijkt dat u stappen ondernomen hebt of van plan bent te nemen om uw vrijwillige terugkeer voor te bereiden. Indien u niet naar deze afspraken komt of u geen geldige en gemotiveerde reden aangeeft waarom u niet aanwezig kunt zijn, dan zal dit een inbreuk betekenen op de preventieve maatregelen die aan u werden opgelegd, zal de geldigheidsduur van uw bevel om het grondgebied te verlaten ingekort worden en zal u het voorwerp uitmaken van een nieuwe gedwongen verwijderingsmaatregel met vasthouding in een woonunit. Het is m.a.w. in uw eigen belang mee te werken volgens de modaliteiten die u vanaf het begin van het begeleidingstraject in het kader van het Samenwerkingsprotocol werden uitgelegd."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partijen, komt het hen toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring hebben of behouden (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de volgende exceptie op:

"Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat aan verzoekers op 30 augustus 2013 een inreisverbod werd opgelegd dat ter kennis werd gebracht op 05 september 2013.

In casu werd aan verzoekende partij een beslissing betekend waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis zonder voorwerp werd verklaard.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij onder een inreisverbod staat, hetgeen steun vindt in het administratief dossier

Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder "inreisverbod" worden begrepen: "de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekers tegen dit inreisverbod geen vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring hebben ingediend bij de Raad, zodat de bijlagen 13 sexies thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn.

Om die reden ontbreekt het verzoekers aan het vereiste belang bij huidig beroep.

Immers, verwerende partij vermag niets anders dan na te hebben vastgesteld dat verzoekers nog steeds in het Rijk verblijven, vast te stellen dat er een definitief inreisverbod geldt en dat het verzoekers derhalve verboden is om in het Rijk te verblijven.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang, dient huidig beroep dan ook onontvankelijk te worden verklaard."

De Raad wijst op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, meer bepaald het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017, waarin wordt geoordeeld dat het inreisverbod pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg vanaf de daadwerkelijke terugkeer van de betrokkene naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land (*HvJ* 26 juli 2017, *Ouhrami*, C- 225/16, punt 49).

Ter terechtzitting lichten de verzoekende partijen toe dat zij tot op heden onafgebroken op het Belgisch grondgebied hebben verbleven, wat door de verwerende partij wordt bevestigd.

Gelet op het voorgaande, kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij hun beroep tot nietigverklaring in zoverre dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De exceptie valt samen met de beoordeling van de grond van de zaak en dient in de huidige stand van het geding te worden verworpen.

2.3. Uit informatie die de Raad heeft ontvangen van de verwerende partij blijkt verder dat er voor elk van de verzoekende partijen op 5 juli 2017 werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Bij aangetekende brief van 7 juli 2017 werden deze bevelen om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op de door hen gekozen woonplaats in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming. Uit de databank van de Raad blijkt niet dat de verzoekende partijen beroep hebben aangetekend tegen deze latere bevelen om het grondgebied te verlaten, waardoor deze definitief en uitvoerbaar zijn. Ter terechtzitting betwisten de verzoekende partijen niet dat zij elk het voorwerp uitmaken van een meer recent en definitief geworden verwijderingsbeslissing.

Nu de verzoekende partijen bij een eventuele vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing onder de gelding blijven vallen van de meer recente bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 juli 2017, waarvan moet worden aangenomen dat deze definitief voorhanden zijn in het rechtsverkeer, blijkt niet dat de eventuele vernietiging van deze bestreden beslissingen voor de verzoekende partijen nog een nuttig effect kan sorteren. Ter terechtzitting gevraagd om in deze situatie hun belang bij huidig beroep ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten toe te lichten, antwoorden de verzoekende partijen zich te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet duiden welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing hen actueel nog kan opleveren. Zij tonen niet aan dat zij nog een actueel belang hebben bij het aanvechten van deze beslissingen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk waar het is gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard

3.1. In het eerste middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waar hun verblijfsaanvraag zonder voorwerp wordt verklaard om de enkele reden dat er inreisverboden werden betekend. Zij stellen dat hun aanvraag wel degelijk nog een voorwerp heeft, waar *“de werkelijkheid er immers in bestaat dat zij tot op heden wel degelijk in België verblijven en zodoende dienstig zich kunnen beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang hebben bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden. Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden*

ingeroepen." Zij betogen vervolgens dat noch in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch in enige andere bepaling wordt bepaald dat een dergelijke aanvraag niet meer mogelijk is in het geval er een inreisverbod werd betekend en uit geen enkele bepaling volgt dat de aanvraag in deze situatie zonder voorwerp wordt. Er bestaat dus volgens de verzoekende partijen geen enkel beletsel voor hen om een dergelijke aanvraag in te dienen en zich hierbij te beroepen op buitengewone omstandigheden die vervolgens door de verwerende partij moeten worden beoordeeld. Zij stellen dat het gegeven onder de gelding te vallen van een verwijderingsbeslissing niet verhindert dat zij een verblijfsaanvraag richten tot het bestuur op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In ondergeschikte orde, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat het incorrect is van verwerende partij om te oordelen dat een persoon die onderworpen is aan een inreisverbod geen aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan indienen.

Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1, 8 van de Vreemdelingenwet, dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere Staten gedurende een bepaald periode wordt ontzegd. Het inreisverbod verhindert derhalve verzoekers, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Indien zij van oordeel zijn dat er redenen zijn om hen tot een verblijf in België toe te laten of te machtigen, dan dienen zij eerst het land te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens zij een verblijfsaanvraag kunnen indienen. Verzoekers zouden niet ernstig kunnen voorhouden dat zij abstractie kunnen maken van het feit dat zij het voorwerp uitmaken van een inreisverbod en zij zich, met miskennis van dit verbod, kunnen aanmelden bij een Belgisch gemeentebestuur om een verblijfsaanvraag in te dienen. Een gemeentebestuur kan immers niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing. (zie: RvV, 9 december 2013, nr. 115.306)

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers met hun betoog geenszins aantonen dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Zij tonen evenmin aan met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Verzoeker beperken zich inzake de artikelen 3 en 5 EVRM tot een vaag en algemeen betoog. Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij geen enkele moeite heeft gedaan de aangevoerde middelen op enige wijze concreet te betrekken bij de inhoud van de bestreden beslissing en waaruit zou blijken dat zij in het land van herkomst een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en dat het recht op vrijheid en veiligheid zou worden geschonden.

Het asielrelaas van verzoekers werd reeds onderzocht en beoordeeld door de Commissaria-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In beide gevallen werd de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Zij tonen geen schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM.

Gelet op het feit dat verzoekers artikel 7 van de Vreemdelingenwet betrekken in hun betoog omtrent artikel 3 van het EVRM, blijkt uit voorgaande dat zij evenmin een schending aantonen van die bepaling. Waar verzoekers in hun verzoekschrift kritiek uiten op de inreisverboden (bijlagen 13sexies), dient te worden opgemerkt dat die bijlagen niet de thans bestreden beslissingen vormen van huidig beroep zodat verzoekers hun betoog ter zake niet dienstig is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft terecht vastgesteld dat de verzoeker zich niet op het grondgebied mocht bevinden en kon niet anders dan de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp te verklaren.

De bestreden beslissing werd aldus genoegzaam gemotiveerd, na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekers kenmerkten en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De middelen zijn niet ernstig en kunnen niet worden aangenomen."

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing, bepaalt vervolgens:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

De verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij betogen dat in deze bepaling niet kan worden gelezen dat een aanvraag die op deze grond in België wordt ingediend zonder voorwerp wordt op de enkele grond dat de aanvragers elk een terugkeerbeslissing en een inreisverbod werden betekend.

Waar de verwerende partij betoogt dat een inreisverbod, gelet op artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, impliceert dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere Staten gedurende een bepaald periode wordt ontzegd, en het dus, zolang het niet is

opgeschort of opgeheven, de verzoekende partijen verhindert België binnen te komen of er te verblijven, zodat zij, indien zij van oordeel zijn dat er redenen zijn om hen tot een verblijf in België toe te laten of te machtigen, zij eerst het land dienen te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod dienen te verzoeken alvorens zij een verblijfsaanvraag kunnen indienen, wijst de Raad op wat volgt.

De aan de verzoekende partijen afgeleverde inreisverboden, die dateren van 30 augustus 2013 en hen ter kennis zijn gebracht op 5 september 2013, zijn verbodsmaatregelen die inhouden dat hen voor de erin bepaalde termijn van drie jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”.

Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

“Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 geoordeeld dat het inreisverbod pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg vanaf de daadwerkelijke terugkeer van de betrokkene naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C- 225/16, punt 49).

In datzelfde arrest heeft het Hof erop gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend. Het Hof preciseert dat *“indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht”* (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punten 40- 41).

Ter terechtzitting hebben de verzoekende partijen toegelicht dat zij tot op heden onafgebroken op het Belgische grondgebied hebben verbleven. Dit wordt zelfs bevestigd door de verwerende partij. Derhalve kan de Raad niet anders dan vaststellen dat, gelet op de hoger vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie, de inreisverboden thans nog geen rechtsgevolgen teweegbrengen.

De inreisverboden waarvan sprake staan er dus actueel niet aan in de weg dat de verwerende partij de door de verzoekende partijen ingediende verblijfsaanvraag onderzoekt. Door dit niet te doen en de aanvraag zonder voorwerp te verklaren, onder verwijzing naar de inreisverboden en de daaraan gekoppelde vaststelling dat de verzoekende partijen niet het recht hebben om zich op het Belgische grondgebied te bevinden terwijl deze inreisverboden evenwel nog geen rechtgevolgen kennen, heeft de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden. Uit deze wetsbepaling volgt niet dat een verblijfsaanvraag zonder voorwerp kan worden verklaard, op de enkele grond van het bestaan van inreisverboden die nog geen rechtsgevolgen teweegbrengen. Het onrechtmatig verblijf van de verzoekende partijen wordt thans beheerst door de terugkeerbeslissingen, met andere woorden de bevelen om het grondgebied te verlaten, en niet door de inreisverboden (HvJ 4 april 2017, C-225/16, *Ouhrami*, par. 49).

3.4. Het middel is, in de besproken mate, gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is daarnaast onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Ook hier is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt dan ook samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 december 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre zij zijn gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS